

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 253/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť štátneho podniku L., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co/188/2011 a jeho rozsudkom z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť štátneho podniku L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť štátneho podniku L. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 ústavy, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co/188/2011 a jeho rozsudkom z 29. februára 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného (odporcu) v súdnom spore o náhradu škody vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C/43/2003. V merite veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 13. apríla 2011, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcom 1 až 4 po 4 025,86 € s úrokom z omeškania. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co/188/2011 z 29. februára 2012, ktorým zmenil prvostupňový rozsudok v časti priznaných úrokov z omeškania a potvrdil ho vo výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol.

3. Podľa názoru sťažovateľa „... rozhodnutie krajského súdu je nesprávne a jeho závery sú mylné... je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia podstatného nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami... Jeho rozhodnutie preto považuje sťažovateľ za arbitrárne...“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj jeho právo podľa článku 36 ods. 1... Listina... a právo podľa článku 6 bod 1... dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 17 Co/188/2011-307 zo dňa 29. 02. 2012 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa podľa článku 20 ods. 1 Ústavy..., a podľa článku 20 ods. 4 Ústavy... ako aj ich právo podľa článku 1 Dodatkového protokolu, k... dohovoru...

rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 17 Co/188/2011-307 zo dňa 29. 02. 2012 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa podľa článku 20 ods. 1 Ústavy..., podľa článku 20 ods. 4 Ústavy... ako aj jeho právo podľa článku 1 Dodatkového protokolu, k... dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 17 Co/188/2011-307 zo dňa 29. 02. 2012 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/188/2011-307 zo dňa 29. 02. 2012 sa ruší a vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

8. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom (body 1 a 4) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 17 Co/188/2011 z 29. februára 2012.

9. Podstatou sťažovateľových námietok boli tvrdenia o svojvoľnosti a zjavnej neopodstatnenosti právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa dominantným nedostatkom rozhodnutia krajského súdu bola „*existencia podstatného nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami...*“, čo spôsobilo jeho arbitrárnosť (pozri bod 3). Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1 a 4).

II.A

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému

reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 17 Co/188/2011 z 29. februára 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny, resp. dohovoru.

12. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu uviedol najskôr podstatu odvolacej argumentácie sťažovateľa:

„Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Odporca podal odvolanie proti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom, a to každému zvlášť, náhradu škody vo výške 4.025,86 Eur, spolu s úrokmi z omeškania, a proti výrokom, ktorými mu bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom a štátu trovy konania. Odvolanie odôvodnil tým, že podľa jeho názoru došlo v konaní k vadám uvedeným v ustanovení § 221 ods. 1 O. s. p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a jemu prizná náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. Odporca v odôvodnení odvolania namietal najmä to, že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Uviedol, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že v období, kedy navrhovateľom vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáhajú, existoval medzi nimi a odporcom nájomný vzťah, ktorý vznikol dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/20/2000 zo dňa 28. 03. 2000, a to zo zákona (v zmysle ustanovenia § 22 ods. 2 Zákona o pôde). Podľa odporcu tak zo zhodných vyjadrení účastníkov konania je preukázané, že uvedený nájomný vzťah existoval minimálne do 01. 30. 2001. Preto je nesprávny právny názor súdu o povinnosti odporcu vydať navrhovateľom predmetný lesný pozemok do užívania bezodkladne po tom, ako navrhovatelia nadobudli v reštitučnom konaní tento pozemok do vlastníctva. Okresný súd nevykonal dokazovanie zamerané na preukázanie toho, z koho viny nebola dohoda o vydaní užívania predmetného pozemku uzavretá skôr. K tomu, že odporca nespracoval včas kalamitu došlo len a výlučne v dôsledku toho, že navrhovatelia bránili odporcovi v spracovaní kalamity a zakazovali mu dokonca vstup na predmetný lesný pozemok. Odporca tak nemal možnosť túto kalamitu spracovať, čo mu však nemožno pričítať za vinu. Škoda, ktorá tak navrhovateľom vznikla, je preto škodou, za ktorú nesú výlučnú zodpovednosť navrhovatelia. Okrem toho odporca namietal, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal ani príčinnou súvislosťou medzi jeho údajným protiprávnym konaním a vznikom škody. Podľa neho včasné nespracovanie kalamity by síce mohlo byť príčinou vzniku škody z preschnutia, napadnutia drevokaznou hubou a poškodením hnilobou, ale táto príčinná súvislosť nebola v súdnom konaní zisťovaná.

Poukázal na znalecký posudok Ing. S., ktorý sa príčinnou súvislosťou nezaoberal. Rozhodnutie súdu je tak podľa neho vzájomne si odporujúce, keď na jednej strane priznáva navrhovateľom nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že on (odporca) spracovával kalamitu v lesných porastoch navrhovateľov, a na druhej strane priznáva navrhovateľom nárok na náhradu škody z toho dôvodu, že kalamitu nespracoval. Taktiež opätovne vzniesol námietku premlčania a to vo vzťahu k všetkým navrhovateľom, ako i výslovné vo vzťahu k navrhovateľovi v rade 4/, ktorý vstúpil do konania až dňa 20. 04. 2005, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Námietky vzniesol i voči priznaniu úrokov z omeškania a aj v tejto časti považoval nárok navrhovateľov na zaplatenie úrokov z omeškania za premlčaný. Odporca v odvolaní namietal i priznanie náhrady trov konania navrhovateľom, a to konkrétne náklady za vypracovanie znaleckého posudku Ing. T. pred podaním žaloby. Mal zato, že odmenu za vypracovanie znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný pred začatím súdneho konania, nemožno považovať za výdavok účastníka, ktorý by bolo možné považovať za trovy konania. Vo vzťahu k navrhovateľke 3/ mal podľa odporcu okresný súd žalobu zamietnuť, nakoľko táto nepreukázala právne nástupníctvo po neb. Ing. Z. N.“

Krajský súd svoje rozhodnutie následne odôvodnil takto:

«Na základe podaného odvolania odporcu, ako aj navrhovateľa 4/, krajský súd ako súd odvolací, vec prejednal v medziach daných odvolaním, v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ až 4/, každému zvlášť, sumu 4.025,86 Eur s 13 %-ným úrokom z omeškania od 10. 03. 2003 až do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľom 1/ až 3/, každému zvlášť, sumu 4.025,86 Eur s 12,50 %-ným úrokom z omeškania ročne, za dobu omeškania od 16.11.2003 až do zaplatenia, a navrhovateľovi 4/ zaplatiť sumu 4.025,86 Eur s 6 %-ným úrokom z omeškania ročne, za dobu omeškania od 24. 04. 2005 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok okresného súdu, ktorým návrh navrhovateľov vo zvyšku zamietol a v súvisiacich výrokoch o trovách konania, (ktorými okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ až 4/ trovy konania,

a ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť trovy štátu), podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny, potvrdil...

Podľa § 220 O. s. p...

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa ustanovenia § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu o zodpovednosti odporcu za vzniknutú škodu navrhovateľom vo výške ustálenej znaleckým posudkom Ing. V. S., ako aj s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu týkajúcimi sa rozhodnutia o náhrade trov konania. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne a v celom, a aj ich náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tým reaguje na námietku odporcu, že rozhodnutie súdu je vzájomne si odporujúce, keď na jednej strane priznáva navrhovateľom nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že odporca spracovával kalamitu v lesných porastoch navrhovateľov, na druhej strane priznáva navrhovateľom nárok na náhradu škody z toho dôvodu, že odporca kalamitu nespracoval. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že suma priznaná navrhovateľom ako náhrada škody v celkovej výške 16.103,43 Eur (485.132,-Sk v pôvodne platnej mene) predstavuje podľa znaleckého posudku Ing. V. S. zníženie hodnoty kalamitného dreva na pni (bod 4 znaleckého posudku - rekapitulácia). V danom prípade ide o zníženie hodnoty na kalamitnom dreve, ktoré spracoval odporca a zníženie – zhoršenie sortimentácie nespracovaného dreva, ako aj zhoršenie z dôvodu poškodenia drevokaznými hubami (hnilobou). V znaleckom posudku a ani v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu nie je konštatované, že by zo strany odporcu došlo k neoprávnenému výrubu drevnej hmoty. Okresný súd sa s každou jednotlivou námietkou odporcu, na ktorú poukazoval už počas konania v písomných ako aj ústnych podaniach, vysporiadal. Prvostupňový súd je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o odôvodnenosti

nároku navrhovateľov. Rozhodnutie prvostupňového súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Obsah predmetného odvolania odporcu je takmer zhodný s obsahom jeho písomných a ústnych podaní počas konania a preto odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam odporcu je úplné aj pokiaľ ide o samotné odvolanie. Odporca v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti a nepredkladá ďalšie dôkazy, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Odvolací súd preto reaguje len na najzásadnejšie námietky odporcu uvedené v odvolaní. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že nárok navrhovateľov a to i navrhovateľa 4/ nie je premlčaný. Okrem dôvodov, na ktoré poukázal k vznesenej námietke premlčania okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd dodáva, že navrhovatelia sa dozvedeli o výške škody a o tom, kto za ňu zodpovedá kvalifikovane až v novembri roku 2001, kedy im bol doručený znalecký posudok č. 6/2001 znalca Ing. J. T. Podľa znaleckého posudku: „Drevo kalamitných stromov za obdobie 15-tich mesiacov poznateľne preschlo, pomiestne bolo atakované drevokaznými škodcami, v dôsledku čoho nie je možné z neho vyrobiť sortimenty prvej a druhej triedy kvality. Z časti kmeňov stromov napadnutých hubami je možné vyrobiť iba sortimenty vlákničky a palivy.“ Podľa znalca teda možno predpokladať, že v čase vzniku kalamity boli kmene stromov napadnuté červenou hnilobou a hnilobou Bele spôsobenej podhubím podpňovky iba do vzdialenosti 1 až 1,5 m od miesta rezu. Za obdobie viac ako 15-násť mesiacov sa napadnutie rozšírilo do vzdialenosti 3 až 3,5 m od miesta rezu spillovania stromov. S ohľadom na obdobie vzniku kalamity neboli vyvrátené a polámané stromy napadnuté výraznejšie podkôrnými a drevokaznými hubami. Rozsah škody a výška škody sa postupom času od veternej kalamity priebežne menila. K vypracovaniu znaleckého posudku po prvýkrát došlo až ku dňu 27. 10. 2001. Z uvedeného preto nie je možné ustáliť presný vznik škody vzhľadom na jej postupný priebeh (postupné preschnutie dreva, postupné rozširovanie červenej hniloby, resp. hniloby Bele, či napadnutie škodcami). Nemožno preto súhlasiť s právnym záverom odporcu, podľa ktorého sa navrhovatelia 1/ až 4/ dozvedeli o škode a o tom, že za ňu zodpovedá najneskôr 10. 01. 2001, keď v tom čase neboli rozsah škody a ani jeho výška známe na základe relevantného dôkazného

prostriedku, akým je právne znalecký posudok. Ani nárok navrhovateľa 4/ nie je premlčaný, pretože si uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní. K uplynutiu trojročnej premlčacej lehoty preto nedošlo ani vo vzťahu k nemu. Námieta z strany odporcu, že v trestnom konaní nebolo vznesené obvinenie voči žiadnej konkrétnej osobe, a preto nemožno považovať nárok navrhovateľa 4/ na náhradu škody za riadne uplatnený, nie je správny. Skutočnosť, že v trestnom konaní nebolo vznesené obvinenie voči žiadnej konkrétnej fyzickej osobe, nemožno pričítať na ťarchu navrhovateľa 4/, ktorému bola škoda spôsobená.

Za dôvodnú neuznal odvolací súd ani námietku odporcu voči priznaniu náhrady trov konania - nákladov za vypracovanie znaleckého posudku Ing. T.. pred podaním žaloby. Odvolací súd poznamenáva, že navrhovatelia v záujme podať kvalifikovanú žalobu boli nútení za účelom uplatnenia svojho nároku označiť a predložiť dôkaz, na ktorý sa odvolávajú (ustanovenie § 79 ods. 1, 2 O. s. p.). Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd považoval uvedené náklady navrhovateľov na vypracovanie znaleckého posudku za trov konania, tak ako je to uvedené i v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Odvolanie navrhovateľa v rade 4/ odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo vychádzal pri ustálení výšky spôsobenej škody zo znaleckého posudku Ing. V. S. keď poukázal na to, že návrh aktualizácie lesníckej časti vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 465/91 Zb. z roku 1999 nebol prijatý a preto znalec pri ustálení výšky škody vychádzal z neplatnej vyhlášky. Kontrolným znaleckým posudkom znalec prepočítal výšku škody v zmysle platnej vyhlášky a ustálil tak škodu na sumu 16.103,43 Eur, ktorú okresný súd navrhovateľom v súhrne priznal.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol a vo výrokoch o náhrade trov konania, podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

I napriek tomu, že odvolací súd konštatuje správnosť záverov okresného súdu o odôvodnenosti nároku navrhovateľov s poukazom na existenciu zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu, nestotožnil sa so záverom okresného súdu týkajúcim sa posúdenia, kedy sa odporca dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody voči jednotlivým navrhovateľom. V tejto časti preto odvolací súd predmetný výrok rozsudku podľa § 220 O. s. p. zmenil, a to z nasledovných dôvodov:

Dlžník (odporca) sa dostane do omeškania vtedy, ak svoj dlh neslú riadne a ak dlh veriteľovi alebo osobe oprávnenej dlh prevziať nesplní včas, t. j. v dohodnutom čase. V dôsledku omeškania dlžníka dochádza zo zákona k zmene obsahu právneho vzťahu. Nie je rozhodujúce ani to, či dlžník nie je schopný (objektívne alebo subjektívne) dlh splniť. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že o existencii nároku navrhovateľov sa odporca dozvedel najneskôr v deň doručenia žaloby a to u navrhovateľov 1/ až 3/ dňa 12. 11. 2003 a u navrhovateľa v rade 4/ dňa 20. 04. 2005. Uvedené mal odvolací súd za preukázané z doručeníek pripojených v spise, kedy bola odporcovi doručená žaloba o zaplatenie náhrady škody. Odporca teda od uvedeného dňa mal možnosť v lehote 3 dní splniť svoju povinnosť, preto po uplynutí tejto lehoty (ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal), sa dostal do omeškania. Voči navrhovateľom 1/ až 3/ - dňa 16. 11.2003 (12. 11.2003 až 15. 11.2003 - lehota na splnenie) a voči navrhovateľovi 4/ - dňa 24. 04. 2005 (20. 04. 2005 až 23. 04. 2005 - lehota na splnenie). V zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak následne odvolací súd ustálil i výšku úrokov z omeškania v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (v znení platnom k začiatku omeškania), podľa ktorého výška úroku z omeškania je dvojnásobkom diskontnej sadzby NBS platnej k prvému dňu omeškania. Diskontná sadzba ku dňu 16. 11. 2003 predstavovala 6,25 % a ku dňu 24. 04. 2005 predstavovala 3 %. Aj k úroku z omeškania odvolací súd poznamenáva vzhľadom na vznesenú námietku premlčania odporcom, že ani v tomto prípade nebola námietka vznesená dôvodne. Predmetné úroky z omeškania sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Akcesorická povaha úrokov z omeškania má vplyv aj na možnosť ich premlčania. V rámci občianskoprávných vzťahov sa úroky z omeškania premlčia v rovnakej lehote ako bežný úrok, t. j. v lehote troch rokov.

Okresný súd postupoval správne i v prípade ustálenia okruhu účastníkov konania a posúdenia aktívnej legitímácie navrhovateľky 3/. Okolnosť, že škoda, ktorá je predmetom tohto konania nebola prejednávaná v dedičskom konaní po nebohom Ing. Z. N., nespochybňuje právne nástupníctvo navrhovateľky v 3/ rade v zmysle Osvedčenia o

dedičstve po nebohom Ing. Z. N. vydanom dňa 08. 03. 2004 a s ním súvisiacou dohodou dedičov.

Prvostupňový súd preto správne právne odôvodnil prečo návrhu vyhovel, pričom jasne konštatoval, že boli naplnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú navrhovateľom. Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto odôvodnení rozhodnutia, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.»

13. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co/188/2011 z 29. februára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný

súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

18. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda o prípadnom porušení uvedených práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

19. V nadväznosti na záver prezentovaný v bode 17 ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré garantujú ochranu vlastníckemu právu, pretože absencia porušenia ústavnoprávnych princíпов vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti orgánu verejnej moci za porušenie práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (obdobne napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 284/07, III. ÚS 114/09).

20. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (II.B) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

21. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012